

SARAH
MORGAN

*De Christmas
Book Club*

Vertaling Harriët Vierdag

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Sarah Morgan
Oorspronkelijke titel: *The Book Club Hotel*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: Harriët Vierdag
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Adobe Stock / Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2188 1
ISBN 978 94 027 7855 7 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie oktober 2026

Originele uitgave verschenen bij Canary Street Press, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Hattie

‘Maple Sugar Inn, hoe kan ik u helpen?’ Hattie zorgde dat ze glimlachte terwijl ze opnam. Ze had ontdekt dat het onmogelijk was om verslagen, humeurig of huilerig te klinken als je lachte, ook al voelde je je wel zo.

‘Ik ben al jaren van plan om een keer in de winter naar Vermont te gaan, en nu zag ik op social media foto’s van uw hotel,’ zei een vrouw aan de andere kant van de lijn. ‘Het ziet er heel gezellig en uitnodigend uit. Typisch zo’n plek waar je wel móét ontspannen.’

Dat was een illusie, dacht Hattie. Ze voelde zich totaal niet ontspannen. Ze had hoofdpijn en haar ogen brandden van weer een slapeloze nacht. Het hoofd van de huishouding dreigde op te stappen. De chefkok was twee avonden achter elkaar te laat komen opdagen, en ze was bang dat dat vanavond weer zou gebeuren. Wat een ramp zou zijn, omdat ze compleet volgeboekt zaten.

Chef Tucker had hun restaurant een felbegeerde ster bezorgd, en zijn gekonfijte eendenbout ontlokte regelmatig extatisch gekreun aan de gasten, maar er waren dagen waarop Hattie de ster liever zou inruilen voor een kok met een gelijkmatiger humeur.

Tucker was vaak zo heetgebakerd dat ze zich soms afvroeg waarom hij überhaupt de moeite nam om de oven aan te zetten. Als hij naar de eend schreeuwde, gaarde die vanzelf door Tuckers opblaaiende woede. Hij toonde geen enkel respect, en ze wist dat hij misbruik van haar maakte. Ze wist ook dat ze hem eigenlijk zou moeten ontslaan. Maar ja, Brent had hem aangenomen. Als ze hem zou ontslaan, zou dat betekenen dat ze wéér een draadje doorknipte dat haar nog met het verle-

den verbond. Bovendien werd ze doodmoe van conflicten en had ze er nu simpelweg de energie niet voor. Het was gemakkelijker om hem te vriend te houden.

‘Goed te horen dat u zo’n positieve indruk van ons hebt,’ zei ze tegen de vrouw. ‘Wilt u reserveren?’

‘Dat hangt ervan af. Ik stel namelijk nogal wat eisen aan mijn kamer. Kan ik u vertellen wat mijn wensen zijn?’

‘Natuurlijk.’ Zich schrap zettend voor een lange lijst onmogelijke wensen, weerstond Hattie de neiging om met haar voorhoofd op het bureau te bonken. In plaats daarvan pakte ze pen en papier, die altijd klaarlagen voor dit soort momenten. ‘Ga uw gang.’

Hoe erg kon het worden? Een week geleden had een vrouw gevraagd of ze haar tamme rat mee mocht nemen op vakantie – het antwoord was ‘nee’ geweest – en in de week daarvoor had een man geëist dat ze het geluid van de rivier die langs zijn kamer stroomde, dempte omdat het hem uit zijn slaap hield.

Ze was bereid heel ver te gaan om de wensen van haar gasten in te willigen, maar er waren grenzen.

‘Ik wil graag een kamer met uitzicht op de bergen,’ zei de vrouw, ‘en een open haard zou heel leuk zijn.’

‘Alle kamers hebben een open haard,’ verzekerde Hattie haar, ‘en de kamers aan de achterkant hebben een prachtig uitzicht op de bergen. Aan de voorkant kijk je uit op de rivier.’ Ze ontspande een beetje. Dit viel allemaal best mee.

‘Dan kies ik voor de bergen. Verder ben ik nogal kieskeurig als het op mijn beddengoed aankomt. Per slot van rekening brengen we een derde van ons leven slapend door, dus het is belangrijk, vindt u ook niet?’

Even was Hattie jaloers. Zij haalde die derde bij lange na niet. Ze had een klein kind, runde een hotel en rouwde om haar overleden echtgenoot; ze sliep nauwelijks. Ze droomde over slapen, maar helaas was ze dan meestal wakker.

‘Beddengoed is zeker belangrijk.’ Ze zei wat er van haar verwacht werd – dat deed ze al sinds het moment dat de politie twee jaar geleden op de stoep had gestaan om haar te vertellen dat Brent om het leven was gekomen bij een bizar ongeluk. Er was een baksteen van een ge-

bouw gevallen. En hij liep daar net langs, op weg naar de bank, en het ding was op zijn hoofd terechtgekomen.

Ze schaamde zich nog als ze eraan teruggedacht dat ze aanvankelijk had gelachen – ze was ervan overtuigd geweest dat het een grap was, want mensen kwamen toch niet om het leven door bakstenen die van gebouwen vielen? Maar toen had ze zich gerealiseerd dat de agenten niet meelachten, en dat dat waarschijnlijk niet was omdat ze geen gevoel voor humor hadden.

Ze had ze gevraagd of ze zeker wisten dat hij dood was, en had zich toen verontschuldigd voor het feit dat ze dat vroeg: natuurlijk wisten ze dat zeker. Hoe vaak zou de politie na een dergelijke mededeling ‘oepe, we hebben ons vergist’ zeggen?

Nadat ze het slechte nieuws nog een keer hadden herhaald, had ze hen beleefd bedankt. Daarna had ze thee voor hen gezet omdat ze A: half Brits was, en B: in shock was geweest.

Toen de agenten hun thee hadden opgedronken en twee van haar zelfgebakken kaneelkoekjes hadden gegeten, had ze hen naar de deur gebracht alsof ze zeer gewaardeerde gasten waren, en niet mensen die met een kort gesprek haar wereld hadden vernietigd.

Nadat ze waren vertrokken had ze vijf minuten naar de gesloten deur staan staren, terwijl ze had proberen te verwerken wat haar was verteld. Binnen een paar minuten was haar leven compleet veranderd, was de toekomst die ze met Brent voor zich had gezien gestolen en waren haar dromen vermorzeld.

Hoewel er inmiddels twee jaren verstreken waren, voelde het soms nog alsof het niet waar was. Op sommige dagen verwachtte ze nog steeds dat Brent vol energie binnen zou stappen, opgewonden omdat hij weer eens een briljant idee had dat hij met haar wilde delen.

Ik vind dat we moeten gaan trouwen...

Ik denk dat we een gezin moeten stichten...

Ik denk dat we dat oude hotelletje moeten kopen dat we op onze reis naar Vermont hebben gezien...

Ze hadden elkaar in Engeland ontmoet tijdens het laatste jaar van hun studie, en vanaf de eerste minuut had ze zich laten meeslepen door Brents enthousiasme. Nadat ze waren afgestudeerd, waren ze in Londen gaan werken, maar toen waren er twee dingen gebeurd. Brents

oma was overleden en had hem een mooi bedrag nagelaten, en ze waren op vakantie gegaan naar Vermont – een gebied waar ze onmiddellijk als een blok voor waren gevallen.

Dus hier zat ze. Een weduwe van achtentwintig met een kind van vijf, die een hotel runde. In haar eentje.

Sinds Brent was overleden probeerde ze alles te doen zoals hij het gewild zou hebben, maar dat bleek nog niet zo gemakkelijk te zijn. Ze was bang dat ze het niet zou redden. Ze was bang dat ze het hotel zou verliezen. Maar de meeste zorgen maakte ze zich over de vraag of ze er wel voldoende kon zijn voor hun dochter. Nu Brent er niet meer was, moest ze twee mensen tegelijk zijn – en hoe moest ze dat in vredesnaam doen nu ze zich meestal niet eens één compleet mens voelde?

Opeens beseftte ze dat ze had zitten zwelgen in zelfmedelijden, en dat de vrouw die ze aan de lijn had nog steeds praatte. ‘Excuses, zou u dat kunnen herhalen?’

‘Ik wil graag linnen lakens, want anders krijg ik het te warm.’

‘We gebruiken altijd linnen lakens, dus dat is geen probleem.’

‘En ze moeten roze zijn.’

‘Pardon?’

‘Ik wil graag roze lakens. Dan slaap ik beter, heb ik gemerkt. Wit is te fel, en ingetogen kleuren maken me depressief.’

Roze.

‘Ik noteer het.’ Met grote letters schreef ze HELP in haar opschrijfboek, gevolgd door vier uitroeptekens. Het liefst had ze een scheldwoord opgeschreven, maar haar dochter kon al best goed lezen en demonstreerde dat het liefst zo vaak mogelijk. Daarom moest ze opletten wat ze opschreef en waar ze haar aantekeningen liet slingeren. ‘Hebt u een specifieke datum in gedachten?’

‘Kerstmis. Mooier kan het niet, toch?’

Daar was Hattie het niet mee eens, maar ze keek of er nog een kamer vrij was. De eerste Kerstmis na Brents dood was een nachtmerrie geweest, en het afgelopen jaar was het niet veel beter geweest.

Ze had onder de dekens willen kruipen tot het allemaal achter de rug was, maar in plaats daarvan werd van haar verwacht dat ze vreugde en feestelijkheid verspreidde. Nu was het weer eind november en was Kerstmis nog maar een paar weken weg.

Hoe dan ook, als niet al haar personeel de benen nam, zou ze het wel weer redden. Ze had het allemaal al twee keer overleefd, een derde keer zou ook wel lukken.

‘U boft, we hebben nog enkele kamers beschikbaar, waaronder een tweepersoonskamer met uitzicht op de bergen. Zal ik die voor u reserveren?’

‘Ligt de kamer op een hoek? Ik heb graag meerdere ramen.’

‘De kamer ligt niet op een hoek en heeft maar één raam, maar het uitzicht is prachtig en het balkon is overdekt.’

‘Een tweede raam is uitgesloten?’

‘Ja, helaas.’ Moest ze soms een gat in de muur slaan? ‘Maar ik kan u een filmpje van de kamer sturen voordat u uw keuze maakt. Misschien helpt dat.’

Tegen de tijd dat ze de gegevens van de vrouw had genoteerd, had beloofd de kamer voor een etmaal vast te houden en nog ettelijke andere vragen had beantwoord, was er een halfuur verstreken.

Toen de vrouw eindelijk had opgehangen, slaakte Hattie een zucht. Kerstmis beloofde een nachtmerrie te worden. Ze maakte een aantekening onder de reservering. *Roze lakens. Linnen.*

Hoe zou Brent dit hebben aangepakt? Die vraag stelde ze de hele dag door, en ze stond zichzelf toe om een korte blik te werpen op een van de twee de foto's die op haar bureau stonden. Op deze foto gooide Brent hun dochter hoog in de lucht. Ze moesten allebei hard lachen. Soms, had ze ontdekt, hielp het om mooie herinneringen op te halen. Dan leken de moeilijke dingen iets minder zwaar.

Op het moment dat ze op internet op zoek wilde gaan naar roze lakens, schraapte iemand achter haar overdreven luid haar keel.

Ze keek op en zag dat Stephanie, het hoofd van de huishouding, haar met een intense blik aankeek. Stephanie was ook door Brent aangenomen. Feitelijk was zo'n beetje alle personeel door Brent aangenomen.

Voordat Stephanie in de Maple Sugar Inn was komen werken, was ze hoofd van de huishouding in een vooraanstaand hotel in Boston geweest. ‘Haar referenties zijn allemaal fantastisch,’ had Brent gezegd, ‘en bovendien is ze vreselijk georganiseerd en heel capabel.’

Hattie kon zich in ieder geval vinden in het woord ‘vreselijk’. Ze had

hem erop gewezen dat Stephanie ronduit onbeleefd was en dat het lastig zou zijn om haar te managen, maar Brent had haar bezwaren weggewuifd, haar verzekerd dat hij de personeelszaken op zich zou nemen – en dat het dus geen probleem zou zijn. Alleen was zij nu verantwoordelijk voor alles wat het personeel betrof, en dus was het nu wél haar probleem. Alles was nu haar probleem.

‘Heb je last van je keel, Stephanie?’ vroeg ze. Ze wist dat ze dat niet zou moeten zeggen, maar ze kon echt niet meer tegen de negatieve houding van de vrouw. Het kostte ongelooflijk veel energie om met haar om te gaan. Stephanie had Brent gerespecteerd – Hattie had zich af en toe afgevraagd of ze misschien iets meer voor hem voelde dan alleen maar respect – en had positief gereageerd op zijn onbegrensde enthousiasme, maar het was duidelijk dat ze Hatties veel rustiger karakter alleen maar irritant vond.

‘Ik heb wel belangrijker dingen aan mijn hoofd dan een pijnlijke keel. Die stomme meid heeft het voor elkaar gekregen om een rood kledingstuk mee te wassen met het bedlinnen van de River Room.’

Hattie deed of ze haar niet begreep. ‘Over wie heb je het?’

‘Chloe.’ Stephanies mond was een dunne streep. ‘Het is één grote ramp met haar. Ik heb haar ontelbare keren gezegd dat ze het bedlinnen moet uitschudden voor ze het in de machine stopt, om er zeker van te zijn dat de gasten niets in het bed hebben laten liggen. En ik heb gezegd dat je haar niet moest aannemen. Toch heb je dat gedaan. En nu hebben we dus dit.’

Hattie had Chloe aangenomen omdat ze aardig en enthousiast was – wat in haar ogen belangrijke eigenschappen waren. Een plek als de Maple Sugar Inn was afhankelijk van zijn reputatie, en voor een goede reputatie was je afhankelijk van je mensen. Chloe gaf hun gasten het gevoel dat ze belangrijk waren en dat er voor ze werd gezorgd. Stephanie gedroeg zich meer als een dobermann die een gebouw bewaakte.

‘Chloe is hartelijk en behulpzaam, en de gasten zijn dol op haar. Ik weet zeker dat het haar niet nog een keer zal overkomen.’

‘Brent zou haar nooit hebben aangenomen.’

Meteen had Hattie het gevoel alsof iemand haar in haar maag had geschopt. ‘Brent is er niet meer.’

Stephanie had het fatsoen om te blozen. 'Ik realiseer me dat de afgelopen jaren zwaar zijn geweest, Harriet, en dat je geen geboren manager bent. Maar je moet streng zijn voor je mensen. Jij bent de baas. Het probleem is dat je veel te aardig bent. Een goede manager is in staat om mensen te ontslaan.'

Hattie was absoluut niet van plan om Chloe te ontslaan. Ze was een van de weinige werknemers waar geen spanningsveld omheen hing. 'Dit is haar eerste baan,' zei ze. 'Ze moet alles nog leren, en dan gaat er weleens iets mis.'

'Dit zou een tophotel moeten zijn. In tophotels worden fouten niet getolereerd.'

Dit hele hotel-avontuur was één grote flop, dacht Hattie vermoeid. Wat had Brent zich toch in zijn hoofd gehaald? 'Ik ga wel even met haar praten. Waar is ze?'

'In de wasruimte. Ze huult. Ik hoop maar dat ze haar neus niet in de lakens snuit.'

Misschien konden ze samen uithuilen, bedacht Hattie terwijl ze langs de receptie en de open deur van de bibliotheek liep. Verlangend keek ze naar de met boeken gevulde kasten. Wat zou het heerlijk zijn om de tijd te hebben om in een leunstoel voor het haardvuur te gaan zitten en even aan alles te ontsnappen. De bibliotheek was haar favoriete ruimte, en ze vond het altijd heerlijk als ze er iemand met een boek op schoot zag zitten.

Af en toe was ze jaloers op haar gasten, die werden verzorgd en verwend – al hun wensen werden vervuld, alles wat ze nodig hadden was er. De gasten leken dan ook tevreden en kwamen vaak nog een keer terug, dus misschien deed ze het niet zo slecht, al was ze dan een slechte manager. Ja, wás ze inderdaad een slechte manager? Of lukte het haar gewoon niet om verschrikkelijke werknemers te managen?

Ze liep naar beneden en trof Chloe inderdaad aan in de wasruimte. De ogen van de vrouw waren rood, en zodra ze Hattie zag, veegde ze met haar handen over haar gezicht.

'Het spijt me,' zei ze. 'Ze zei dat ik vier minuten had om het bed te verschonen, dus moest ik me haasten. Ik heb het verknald, dat weet ik heus wel, maar Mrs Bowman kijkt altijd zo boos dat ik er zenuwachtig van word, en dan maak ik fouten.'

Even overwoog Hattie om op te biechten dat Stephanie Bowman op haar precies hetzelfde effect had.

‘Ach, maak je er maar niet te druk over.’ Ze legde haar hand op Chloe’s schouder. ‘Het komt wel goed.’

‘Nee, dat komt het niet. De lakens zijn verpest. Ze horen wit te zijn, en nu zijn ze roze. En dan niet een beetje roze, maar echt róze. Ik zal ze nog een keer wassen, maar ik weet niet of dat veel zin heeft. We zullen ze weg moeten gooien, denk ik.’

‘Dat is ook niet zo...’ Hattie liet haar hand vallen. ‘Wacht even. Zei je nou roze?’

‘Ja. Het was een muts. Volgens mij was het een onderdeel van Mr Grahams kerstmankostuum. Hij had het gehuurd, en blijkbaar was het niet kleurvast.’ Ze fronste haar wenkbrauwen. ‘Toch raar. Ik zou zweren dat ik het complete kostuum had ingepakt, inclusief de muts. Ik heb dat heel zorgvuldig gedaan, maar op de een of andere manier is het ding toch in de was terechtgekomen. Dus zo zorgvuldig ben ik blijkbaar niet geweest.’

Hattie knipperde met haar ogen. ‘Kerstmankostuum?’

‘Mr en Mrs Graham, uit Ohio. Ze hebben twee nachten in de Cider Suite gelogeed. Hij vertelde me dat Mrs Graham fantaseerde over een nacht met de Kerstman, en dus had hij een pak gehuurd om haar te verrassen.’

‘Maar het is pas november.’

‘Volgens mij kon hem dat niet schelen. Hij had ook een seksspeeltje met een kerstthema gekocht, maar ik heb niet naar de details gevraagd. Ik wil nog van Kerstmis kunnen genieten.’

‘Dat begrijp ik.’ Hattie was zo geboeid door het verhaal dat ze even vergat hoe moe ze was. ‘Hoe weet je dit trouwens allemaal?’

‘Mensen vertellen me altijd van alles,’ zei Chloe, ‘wat niet altijd prettig is, maar wel vaak interessant.’

‘En roze lakens...’ Hattie pakte een doos tissues van een plank in de wasruimte en overhandigde er een aan Chloe. ‘Hou maar op met huilen, Chloe. Je hebt me zojuist een dienst bewezen.’

Chloe nam de tissue aan en snoot haar neus. ‘Echt?’

‘Ja. We krijgen gasten die blijkbaar dolgraag tussen roze lakens willen slapen. Gooi ze dus niet weg!’ Ze haastte zich terug naar de recep-

tie, waar Stephanie zichtbaar ongeduldig op haar stond te wachten. Ze haalde diep adem en glimlachte, in de hoop dat ze de spanning zo een beetje kon breken. 'Ook weer opgelost,' zei ze.

Stephanie keek haar achterdochtig aan. 'Heb je haar ontslagen?'

'Nee, dat heb ik niet gedaan. Het was een fout.' Of speelde er iets anders? Iets wat Chloe had gezegd zat haar niet lekker. 'Raar verhaal, trouwens, want Chloe leek ervan overtuigd dat ze het complete kerst-mankostuum had ingepakt. Ze begreep niet hoe de muts bij de rest van de was terecht was gekomen.'

Stephanies gezichtsuitdrukking veranderde niet. 'Waarschijnlijk omdat ze slordig is. En jij bent veel te aardig. Brent zou haar ontslagen hebben.'

Dat zou Brent absoluut niet gedaan hebben, maar hij zou wel een manier hebben gevonden om Stephanie in het gareel te houden. Ze kreeg het idee dat Stephanie hoopte dat ze zou falen.

'We zijn een team,' zei ze, 'en het is belangrijk dat we elkaar steunen.' Tot haar opluchting kwamen net op dat moment Gwen en Ellen Bishop, twee zusters van in de tachtig die al sinds de opening vaste gasten van het hotel waren, de receptie binnen. Nooit eerder was ze zo blij geweest om gasten te zien. 'Maar ik moet nu weg, Stephanie. Er is werk aan de winkel.'

Snel liep ze naar de gezusters Bishop en begroette ze alsof ze een reddingsboot in een woeste zee waren. 'Hoe was het ontbijt?'

'Weer net zo heerlijk als altijd,' zei Gwen stralend. 'De *maple syrup* is hier lekkerder dan waar ook. Alles is perfect, en dat is aan jou te danken, Hattie!'

Was iedereen maar zo opgewekt en zo snel tevreden.

'U krijgt van ons een fles mee naar huis, Ms Bishop. Ik ga er meteen achteraan.'

'Ik heb je al zo vaak gezegd dat je me gewoon Gwen mag noemen, liefje.' Gwen legde even haar hand op Hatties arm. 'Je ziet er moe uit. Slaap je wel goed?'

'Alles gaat prima,' loog Hattie, en Gwen keek haar vol mededogen aan.

'Hou vol,' zei de oudere vrouw zacht. 'Eén dag per keer, stapje voor stapje. Toen mijn Bill overleed, was dat wat ik mezelf steeds voorhield.'

‘Dat zei ik ook vaak tegen je,’ zei Ellen.

Gwen knikte. ‘Dat deed je zeker, elke dag weer. Tot ik de neiging kreeg om mijn ontbijtbord boven op je hoofd om te keren.’

‘Daar heb je een zus voor.’

Even was Hattie jaloers. Het zou fijn zijn geweest om een zus te hebben, maar haar moeder was een week na haar geboorte overleden, en haar vader was nooit hertrouwd. Haar vader en zij waren heel close geweest, en ze miste hem nog steeds – vooral toen Brent was overleden. *Ik heb je nodig, pap.*

Ook met Kerstmis miste ze hem. Hij had van elke kerst iets speciaals gemaakt.

‘Het probleem is,’ zei Gwen, ‘dat mensen in het begin met je meeleven, maar dat ze na een tijdje vinden dat je er maar overheen moet zijn. Ze realiseren zich niet dat rouw iets blijvends is.’

Hattie knikte. Normaal gesproken huilde ze alleen maar als ze onder de douche stond of met de hond wandelde, maar door Gwens lieve woorden had ze moeite om zich in te houden, en even was ze bang dat ze in snikken zou uitbarsten. Ze kreeg een brok in haar keel.

‘Dat klopt,’ zei ze. ‘Ik mis mijn vader nog steeds, en hij is al zeven jaar geleden overleden.’

Weer gaf Gwen een kneepje in haar arm. ‘De mensen van wie we houden zijn nooit helemaal weg.’

Dat zeiden mensen wel vaker, maar het klopte niet, toch? Brent was onherroepelijk weg. En met achterlating van een heleboel problemen.

‘Gelukkig hebben we mooi weer op de terugweg,’ veranderde Ellen resoluut van onderwerp. ‘Maar voor we vertrekken hebben we iets voor dat schatje van jou.’

‘Delphine,’ verduidelijkte haar zus, alsof Hattie meerdere schatjes had om uit te kiezen.

‘We willen graag even afscheid van haar nemen.’

Hattie vermande zich. ‘Ze zit in mijn kantoor te lezen, met Rufus. Ik haal haar wel even.’

Rufus, hun vier jaar oude labrador, was een van Brents betere ideeën geweest. Niet alleen was de hond een toegewijde en betrouwbare babysitter, hij was ook een bron van onvoorwaardelijke liefde en genegenheid. Hattie had de afgelopen twee jaar zo veel tranen in zijn

zachte goudkleurige vacht geplengd dat hij bijna nooit in bad hoefde.

‘Delphi?’ Hattie stak haar hoofd om de deur van haar kantoor en zag haar dochter op de grond liggen, voorzichtig in een boek bladerend terwijl Rufus beschermend naast haar lag. Hij tilde waakzaam zijn kop op en kwispelde. Delphi keek ook op.

Haar gezicht klaarde op. ‘Wist je dat een T-rex wel zestig tanden had?’

‘Nee, dat wist ik niet. Ik leer altijd weer nieuwe dingen van jou.’

‘Moesten dinosaurussen ook naar de tandarts?’

‘Nee, dat hoefden ze niet.’ Ze had geen idee waarom Delphi zo geobsedeerd was door dinosaurussen, maar wat ze erover te zeggen had, was zeer vermakelijk.

Opeens kreeg Hattie een warm gevoel vanbinnen. Dit kind was alles voor haar. Ze bofte zo dat ze haar in haar leven had, dat mocht ze niet vergeten.

Het leek alsof ze pas gisteren had ontdekt dat ze zwanger was. Haar dochter werd zo snel groot dat het bijna eng was. ‘Straks mag je me alles over dinosaurussen vertellen, maar nu willen de dames Bishop afscheid van je nemen.’

‘Gaan ze weg? Nee, ik wil niet dat ze weggaan!’ Delphi kwam overeind. ‘Ik haat het als mensen weggaan!’

‘Ik ook. Maar ze komen over een maandje alweer terug. Ze komen met Kerstmis, weet je nog?’ Als het leven tenminste geen akelige verrassing voor ze in petto had, zoals een baksteen die van een gebouw op hun hoofd viel terwijl ze erlangs liepen.

Ze mocht zo niet denken.

Ze ging er altijd van uit dat er een ramp zou gebeuren, en ze wilde niet dat haar dochter angstig door het leven zou gaan in de verwachting dat er elk moment iets verschrikkelijks kon gebeuren.

Delphi rende het kantoor uit en omhelsde de gezusters Bishop stevig. ‘Niet weggaan, ik wil dat jullie voor altijd hier blijven!’

‘Ach liefje, niets is voor altijd. Zo is het leven.’ Gwen streelde Delphi’s haren, en Ellens ogen werden vochtig.

‘Lieve kind,’ zei ze, ‘we komen al snel weer terug. Maar nu hebben we iets voor je, een cadeautje.’

Om beurten omhelsden de zussen Delphi, en daarna gaven ze haar een feestelijk ingepakt cadeau.

Delphi's ogen werden groot terwijl ze het pakje aannam. 'Maar het is nog niet eens Kerstmis!'

'Dit is geen kerstcadeau,' zei Ellen. 'Eigenlijk is het niet eens een echt cadeau. Het is een boek, en mijn zus en ik zien boeken meer als noodzaak dan als luxe.'

'Wat is een noodzaak?'

'Een noodzaak is iets wat je nodig hebt,' legde Gwen uit, 'zoals eten of water.'

'Rufus denkt soms dat je boeken kunt eten.' Delphi trok aan het lint dat om het pakje zat. 'Mag ik het openmaken?' Ze keek vragend naar haar moeder, die knikte.

'Wat lief van u. En ja, je mag het openmaken. Wat zeg je dan tegen de dames Bishop?'

'Dank u wel.' Delphi trok aan het lint en scheurde het papier los. 'Dank u wel, dank u.'

'We weten dat je gek bent op boeken, liefje,' zei Gwen, en Ellen knikte. 'Boeken kunnen je naar een andere wereld brengen.'

Een andere wereld, dat zou fijn zijn, dacht Hattie. En dan het liefst een wereld waarin Brent er nog was, en haar vader ook. Met een beetje mazzel zouden Stephanie en Chef Tucker in die wereld niet bestaan. Het liefst had ze daar überhaupt geen mensen die alleen maar schreeuwend communiceerden.

Ze hielp de gezusters Bishop met hun bagage. Toen ze terugkwam bij de receptie, begon de telefoon weer te rinkelen. Ze wilde net opnemen, toen Stephanie haar de weg blokkeerde.

'Het probleem is nog niet opgelost. Als Chloe niet wordt ontslagen, vertrek ik.'

Hattie weerstond de neiging om 'Ja, moet je doen!' te roepen. Ze kon nu niemand missen, en als ze Stephanie zou ontslaan, zou ze het gevoel hebben dat ze Brent afviel. Ze probeerde wat hij had opgebouwd overeind te houden – niet om het te laten instorten.

De telefoon rinkelde nog steeds, en ze voelde de stress in haar onderbuik. Als ze nu opnam, zou Stephanie denken dat ze haar niet serieus nam.

‘Ik hoop dat je weet dat ik je zeer waardeer, Stephanie.’ O, kon ze maar opnemen! ‘Je bent een belangrijk lid van de Maple Sugar Inn-familie.’ Ze rilde. Het idee dat Stephanie familie zou zijn, was gewoon te erg.

‘Dan moet er iets veranderen. Gebeurt dat niet, dan krijg ik een meltdown.’

Met die waarschuwing liep Stephanie weg. Hattie keek haar na. Ze voelde zelf ook een meltdown opkomen.

Ze wilde eindelijk de telefoon aannemen, maar Delphi was haar voor.

‘Maple Sugar Inn, u spreekt met Delphine Maisy Coleman,’ zei ze keurig. ‘Hoe kan ik u helpen?’

Met een schuldige blik keek ze naar haar moeder. Ze wist dat het niet de bedoeling was dat ze de telefoon opnam, maar dat hield haar niet tegen.

‘Mrs Peterson!’ Ze lachte stralend. ‘Ik heb boeken! Nieuwe boeken!’

Hattie luisterde toe terwijl Delphine hun buurvrouw alles vertelde over het cadeau dat ze had gekregen. Ze struikelde over haar woorden van opwindning.

‘Mamma kan nu niet aan de telefoon komen, want ze heeft een meltdown.’

Hattie kromp ineen. Had ze dat hardop gezegd? Ze moest beter op haar woorden letten, vooral waar Delphine bij was. Haar dochter was als een spons die alles wat er om haar heen gebeurde opzoog. Alles wat ze hoorde werd zorgvuldig weggeborgen, om op het allerongunstigste moment herhaald te worden.

Ze stak haar hand uit, en Delphine gaf haar de telefoon. Daarna liet het meisje zich van haar stoel glijden en liep ze terug naar het kantoor, waar Rufus geduldig op haar lag te wachten, met zijn kop op zijn poten.

‘Hallo, Lynda. Hoe is het?’

‘Hier is alles prima. Maar hoe gaat het met jou? We hebben je al best een tijd niet gezien. En Delphine zei net dat je een meltdown hebt?’

‘Ze heeft me niet goed begrepen. Het gaat om een nieuw dessert dat we in het restaurant willen proberen,’ improviseerde Hattie. ‘Chocoladecake die gevuld is met gesmolten chocolade. We noemen het een Meltdown.’